MINÄ TIEDÄN

(I Know)
60-0417S · Jeffersonville, Indiana, USA, 17.4.1960

1 Me olemme todellakin etuoikeutettuja ihmisiä saadessamme olla täällä, tänä aamuna, olla hengissä maan päällä ja kokea taas uuden pääsiäisen ajan. Pääsiäinen saa aikaan niin suurenmoisia asioita meissä, uuden toivon. Ja–miten suurta!

2 Ja minä menin tänä aamuna huoneeseen tuolla takana, ja joku tuli minua vastaan siellä ja sanoi: "Veli Branham, tiedätkö–se pikkuvauva tai pikkulapsi, tai joku, jonka puolesta rukoiltiin viime vuonna Chautauquassa, jonka sydän olisi pitänyt poistaa ja läpät tai jotakin siinä olisi pitänyt korjata." Hän sanoi: "Tuo lapsi parani ja on itse asiassa täällä talossa tänä aamuna, ja istuu täällä tänä aamuna. " Onpa hienoa, meillä siis on pikku todistus siitä ehkä ennen kuin käymme toisen kokouksen kimppuun. Ja me olemme niin onnellista väkeä.

3 Nyt, minä aion pyytää veli Nevilleä lukemaan Sanaa Matteuksesta tai Luukkaasta, yhden, ylösnousemuksesta, jos et ole sitä vielä lukenut. Oletko, veli? [Veli Neville sanoo: "En."–toim.] Niinpä, kun valmistaudumme rukoukseen.

4 Ja nyt, tämä kokouksen jälkeen on parantamiskokous. Kun tämä kokous on ohi, niin menkää sitten aamiaiselle. Sitten, sen jälkeen, me taas palaamme 9:30 ja aloitamme uuden kokouksen. Ja sitten parantamiskokous seuraa sitä.

5 Ja mikä hieno hetki kasteelle! Voi, että! Ylösnousemus! Meidät kastetaan sen takia, että Hän nousi ylös.

6 Minä muistan, ennen kuin me saimme tänne kastekappelin, minä vein ihmiset joelle tuonne, aikaisin, viileinä pakkasaamuina, ja kastoin ihmiset tuolla joella. Siinä oli sitä jotakin, se oli pyhä hetki. Pääsiäinen, se on suurenmoista aikaa.

Minä näin juuri Pat Tylerin istuvan siellä.

7 Minä juttelin juuri jonkun kanssa eilen illalla. Että, viime kokous Oklahomassa, minä yritin, yritän nyt (ja minä ilmoitan nyt tämän) panna kaiken syrjään siksi, kunnes Jumala pyytää minua tekemään sitä, minun vanha erottamisen [nähdä, arvostella–suom.] palvelustehtäväni, sillä mi-

nusta, alku, se–uusi palvelustehtävä on alkamassa.

8 Tässä eräänä iltana, eikä kukaan ole tietoinen siitä, minä testasin sitä erääseen lapseen, joka oli tulossa lavan toiselle puolelle, joka oli syntynyt sokeana, vauvana, ja hän oli täysin sokea, suunnilleen 16-vuotias poika. Ja siinä samassa hän päästi kiljaisun: "Veli Branham, minä näen!" Ja siinä, ja Pat oli…Ty-…seisoi siinä lähellä, aivan pojan vieressä, kun hänen silmänsä avautuivat ensimmäistä kertaa koko hänen elämässään. Ja niinpä minä uskon, että teillä täällä, on suuret odotukset minun suhteeni. Minä odotan jotakin, minkä Jumala tekee meille ja vie meidät uudelle tasolle, kuin se, jossa olemme olleet.

Painaisimmeko päämme rukoukseen.

9 Armollinen, taivaallinen Isämme, niin kuin me olemme kokoontuneet tänne tähän tien vierustan pieneen rukoushuoneeseen, me olemme todella kiitollisia Sinulle, sillä kaikki tämä merkitsee meille paljon, ja erityisesti tänä pääsiäisaamuna. Jos pääsiäistä ei olisi ollut, me emme olisi siinä tilassa, jossa olemme tänään. Siitä, että pääsiäinen sinetöi kaikki Jumalan lupaukset. Se vahvisti ne meille. Kaiken, mitä Hän oli milloinkaan luvannut, se kaikki tuli todellisuudeksi pääsiäisenä. Vuoden yksi kaikkein suurimmista juhlapäivistä, mitä voi olla! Ja me pyytäisimme, Herra, tänään, että Sinä lohduttaisit meidän sydäntämme istuessamme tässä odottamassa. Ja suuren odotuksen vallassa, että Pyhä Henki, joka tuli pääsiäisen jälkeen, tulisi sydämeemme lohduttamaan meitä, ja palauttamaan uskomme ennalleen, suuressa, väkevässä mitassa, että me voisimme vaeltaa siinä elämässä, jota Jeesus on säätänyt meidät vaeltamaan.

10 Me rukoilemme joka ainoan ihmisen puolesta, ja erityisesti niiden, jotka ovat jossakin kiinni eivätkä pääse tänään mihinkään kokouksiin. Jumala, ole heidän kanssansa. Ja olkoon–olkoon tämä pääsiäinen heille todellinen Pääsiäinen, ja nousu ylös sängystä ja uusi terveys, jollaista he eivät ole vielä koskaan tunteneet. Suo se, Herra.

11 Olkoon jokaisella saarnaajalla, jokaisella palvelijalla joita Sinulla on tänään ympäri maailmaa, jotka viettävät tätä suurta muistojuhlaa, saakoot he voitelun ja väkevyyttä ja voimaa tuoda seurakunnalleen, odottaville lampaille, ruokaa, jonka Jumala on varannut kansalleen, Suo se, Herra. Me odotamme osuuttamme, nöyrästi, Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

12 Minä annan nyt veli Nevillen tehtäväksi lukea Kirjoituksia ylösnousemuksesta. [Veli Neville sanoo: ”Matteus 28” ja lukee seuraavan sananpaikan–toim.]

[Ja kun sapatti oli päättynyt ja viikon ensimmäisen päivän aamu koitti, tulivat Maria Magdaleena ja se toinen Maria katsomaan hautaa.

Ja katso, tapahtui suuri maanjäristys, sillä Herran enkeli astui alas taivaasta, tuli ja vieritti kiven pois ja istui sille.

Hän oli nääöltään niinkuin salama, ja hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi.

Ja häntä peljästyen vartijat vapisivat ja kävivät ikäänkuin kuolleiksi.

Mutta enkeli puhutteli naisia ja sanoi heille: "Älkää te peljätkö; sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu.

Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niinkuin hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut.

Ja menkää kiiruusti ja sanokaa hänen opetuslapsillensa, että hän on noussut kuolleista. Ja katso, hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä. Katso, minä olen sen teille sanonut."

Ja he menivät kiiruusti haudalta peloissaan ja suuresti iloiten ja juoksivat viemään sanaa hänen opetuslapsillensa.

Mutta katso, Jeesus tuli heitä vastaan ja sanoi: "Terve teille!" Ja he menivät hänen tykönsä, syleilivät hänen jalkojaan ja kumartaen rukoilivat häntä.

Silloin Jeesus sanoi heille: "Älkää peljätkö; menkää ja viekää sana minun veljilleni, että he menisivät Galileaan: siellä he saavat minut nähdä."

Mutta heidän mennessään, katso, muutamat vartijaväestä tulivat kaupunkiin ja ilmoittivat ylipapeille kaikki, mitä oli tapahtunut.

Ja nämä kokoontuivat vanhinten kanssa ja pitivät neuvoa ja antoivat sotamiehille runsaat rahat

ja sanoivat: "Sanokaa, että hänen opetuslapsensa tulivat yöllä ja veivät hänet varkain meidän nukkuessamme.

Ja jos tämä tulee maaherran korviin, niin me lepytämme hänet ja toimitamme niin, että saatte olla huoletta."

Niin he ottivat rahat ja tekivät, niinkuin heitä oli neuvottu. Ja tätä

puhetta on levitetty juutalaisten kesken, ja sitä kerrotaan vielä tänäkin päivänä.

Ja ne yksitoista opetuslasta vaelsivat Galileaan sille vuorelle, jonne Jeesus oli käskenyt heidän mennä.

Ja kun he näkivät hänet, niin he kumartaen rukoilivat häntä, mutta muutamat epäilivät.

Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.

Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen

ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.]

[Nauhassa tyhjä kohta–toim.]

13 …lisätköön siunauksensa Sanansa lukemiselle.

14 Nyt, me haluaisimme sanoa, ilmoitamme jälleen, nyt, että kokoukset tulevat jatkumaan 9:30 heti, kun me pääsemme tästä…tästä aamun kokouksesta, nyt. Ja sitten, me kutsumme tätä auringonnousukokoukseksi. Ja me olemme–meillä on joitain suuria asioita kerrottavana noista menneistä kokouksista. Ja me haluamme, että te, jotka olette sairaita ja vaivattuja, te kaikki, tulisitte tänä aamuna uskossa, uskoen, että tämä ylösnoussut Jeesus elää tänään ja Hän on aivan samanlainen kuin Hän on aina ollut. Hän ei ole muuttunut hitustakaan.

15 Nyt, minä haluan lukea pienen katkelman Sanasta, täältä, löytyy Jobin 19. luvusta alkaen 15. jakeesta.

Ne, jotka talossani majailevat, ja palvelijattareni pitävät minua muukalaisena, minä olen tullut vieraaksi heidän silmissään.

Minä kutsun palvelijaani, eikä hän vastaa; minun suuni täytyy nöyrästi rukoilla häntä.

Hengitykseni on vastenmielinen vaimolleni, hajuni on äitini pojista ilkeä.

Poikasetkin halveksivat minua; kun nousen, niin he puhuvat minusta pilkkojaan.

Kaikki seuratoverini inhoavat minua, ja ne, joita minä rakastin, ovat kääntyneet minua vastaan.

Luuni ovat tarttuneet nahkaani, ihooni, eikä minusta ole enää kuin ikenet jäljellä.

Armahtakaa minua, armahtakaa, te, minun ystäväni, sillä Jumalan käsi on minuun koskenut.

Miksi vainoatte minua niinkuin Jumala, ettekä saa kylläänne minun lihastani?

Oi, jospa minun sanani kirjoitettaisiin muistiin, jospa ne piirrettäisiin kirjaan,

rautataltalla ja lyijyllä hakattaisiin kallioon ikuisiksi ajoiksi!

Mutta minä tiedän lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä.

Ja sittenkuin tämä nahka on yltäni raastettu ja olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan.

Hänet olen minä näkevä apunani; minun silmäni saavat nähdä hänet - eikä vieraana. Munaskuuni hiukeavat sisimmässäni.

16 Minä haluan ottaa tämän aiheekseni täältä, joka löytyy täältä Jobin 19. luvusta. "Minä tiedän."

17 Tuo patriarkka oli tällä haavaa vähän samanlaisessa tilassa kuin me olemme tänään. Hän oli ollut pahoissa vaikeuksissa niin kuin me sanomme "syvissä vesissä." [joutua nousuveden alle–suom.] ja hän oli epätoivoinen. Hän oli istunut monta päivää tuhkaläjässä ja yritti löytää joitakin sanoja lohdutuksekseen, jotka antaisivat hänelle rohkeutta ja jotakin, mikä voisi–olisi hänelle lohtuna, kun hän näki elämänsä haihtuvan käsistään.

18 Ensiksi, hän oli vanha mies, jokseenkin 90 vuotias ja Jumalan käsi oli lyönyt häntä. Siis, me tiedämme, ettei Jumala ollut koskenut häneen omalla kädellään, vaan Jumala oli sallinut saatanan kajota häneen. Jumalalla on asiamiehiä, jotka tekevät asioita. Jos Jumala haluaa jotakin pahaa tapahtuvan, Hän päästää saatanan irti tekemään sen. Ja jos Hän haluaa tapahtuvan hyvää, Hänellä on palvelijoita, jotka päästetään irti tekemään sitä.

19 Ja saatana oli kajonnut Jobiin tiettyä tarkoitusta varten, koetellakseen häntä, koska hän ja Jumala olivat väitelleet. Ja Jumala sanoi saatanalle että: "Minulla on maan päällä palvelija, eikä ole ketään hänen kaltaistaan. Mihin tahansa minä käskenkin häntä, hän tekee sen. Hän on täydellinen ihminen ja vanhurskas ihminen."

20 Ja saatana sanoi: ”Jos sinä vain antaisit hänet minulle, minä saan hänet kiroamaan Sinua vasten kasvojasi.”

21 Job, kun ei tiennyt että tällaista oli tekeillä, niin se sai patriarkan syvään ahdinkoon. Silti, jotenkin, kun häneltä oli kaikki mennyt, hän yhä pysyi Kristuksessa: ”Minä tiedän Lunastajani elävän”, hän sanoi.

22 Nyt, me joudumme tuollaisiin tilanteisiin. Me kaikki joudumme. Ja minä uskon, että tänään, että me olemme kokoontuneet tänne jonkin takia, tuon saman syyn takia. Me olemme kaikki tuhkaläjässä. Meillä on omat vastoinkäymisemme, ylä- ja alamäkemme ja–huonot hetkemme ja sairautemme ja sydänsurumme ja pettymyksemme. Niinpä me tulemme tällä lailla, aamulla, pääsiäisaamuna, saamaan lohdutuksen sanoja, kuten Jobkin yritti saada ystäviltään.

23 Kukaan heistä ei pystynyt antamaan minkäänlaista lohdutusta. He syyttivät häntä salasyntiseksi, koska hänellä oli noita ongelmia. Ja kaikkien noiden ongelmien keskellä, Jumala tuli hänen avukseen.

24 Job kyseli. Kuten hän tiesi, eivät vain hänen sairautensa ja paiseensa ja vastoinkäymisensä ja sydänsurunsa perheensä menettämisestä ja vaurautensa, olivat lähellä viedä hänen henkensä; vaan hän oli myös vanha mies, iäkäs, ja tietoinen siitä, että oli matkalla hautaan. Ja tietoisena siitä, että hän uskoi, että olemassa oli joku, joka oli saanut hänet maan päälle; hän ei voinut tulla itsestään. Ja hän tiesi, että hän oli tullut isän ja äidin kautta, mutta, silti, isällä ja äidilläkin piti olla joku, joka oli tuonut heidät. Ja se pyöräytti koko asian alkuun: ”Kuka sai aikaan sen ensimmäisen?”

25 Ja sitten hän pohti tätä: ”Merkillistä, että täällä minä vain olen ja kävelen ympäriinsä, [elän] kehittyneempää elämä kuin eläimet, ja kehittyneempää elämässä kuin kasvit.” Mutta vielä, me havaitsemme, että hän sanoi: ”Jos puu kuolee, se herää jälleen eloon, ja jos kukka kuolee, se herää taas eloon.” Mutta hän sanoi: ”Mies, kun kuolee, hän heittää henkensä, ja missä hän on sitten? Hänen poikansa tulevat suremaan häntä ja kunnioittamaan, mutta hän ei siitä tiedä.” Ja hän [Job] pohti: ”Mikä on vikana, kun–kun Jumala antaa tuollaisille kukille ja kasveille sellaisen elämän, että herätään uudestaan henkiin, mutta herääkö ihminen uudestaan henkiin?” Ja tämä vaivasi häntä.

26 Ja vetäisimmekö tästä vain johtopäätöksen tänä aamuna…Ja sen takia me olemme täällä tänä aamuna. Me olemme kuulleet pääsiäiskerto-

muksen kerta toisensa jälkeen ja lukeneet sen edes ja takaisin ja tänään te kuulette eri saarnaajien lähestyvän radiolähetyksessä sitä. Mutta se, mitä minä ajattelin, minun pienelle ryhmälleni tänä aamuna, jonka Herra on minulle antanut, minä lähestyisin sitä vähän eri näkökulmasta, jos voin, ja päädyn tällaiseen paikkaan: Miksi me kohtaamme näitä vaikeuksia? Mikä saa nämä asiat tapahtumaan? Miksi ihmeessä kristityn pitäisi olla ymmällään? Miksei kristityllä kaikki yksinkertaisesta vain suju täydellisesti? Muttei vain suju, ja me tiedämme sen.

27 Ja joskus me saamme enemmän hankaluuksia silloin, kun meistä tulee kristittyjä, kuin mitä oli, kun olimme syntisiä. Koska on kirjoitettu: ”Monta on vanhurskaalla kärsimystä, mutta Herra vapauttaa hänet niistä kaikista.” Jumala lupasi meille monia kärsimyksiä, outoja tuntemuksia, jotka ylittävät meidän ymmärryksemme, mutta se tapahtuu aina meidän parhaaksemme. Me emme vain ymmärrä sitä, koska, jos ymmärtäisimme, silloin kyse ei olisi meidän uskostamme, me kulkisimme ymmärryksemme varassa. Mutta, niin me vain teemme, ja meillä on sitä ja me uskomme uskon kautta Hänen Sanaansa, että se saa aikaan jotakin hyvää meille. Jospa me ymmärtäisimme sen tänään, tässä–tänä aamuna. Jospa me vain voisimme ymmärtää, että kaikki meidän vaikeutemme…Eikä täällä ole ketään, joka olisi immuuni niille. Ja jospa me vain voisimme tajuta, että nuo asiat tapahtuvat meidän parhaaksemme!

28 On kirjoitettu, yhdessä sananpaikassa, Raamatussa, että ”meille tulee koetuksia, että meidän uskomme kestäväisyys todettaisiin paljon kallisarvoisemmaksi kuin itse kulta, sillä Jumala antaa meille näitä koetuksia.” Kun meistä on tullut Hänen omaisuuttaan, meidän tunnustuksemme ja kasteemme ja lupauksemme vaeltaa elämässä, joka on annettu Hänelle, silloin jokainen koettelemus, joka meitä kohtaa, on täydellistämässä meitä Hänen kunniakseen. Se on tuomassa meitä sellaiseen paikkaan, jossa Jumala voi tehdä itsensä meille todellisemmaksi kuin mitä Hän oli ennen kuin tuo koettelemus tuli.

29 Minä haluan tänä aamuna olla Jobin kanssa, sanoa, että olen elänyt tarpeeksi kauan tietääkseni, että tämä on totuus. Minä olen nähnyt sen omassa elämässäni, niin, että joka kerran, kun jokin suuri tilanne tulee, jonka ohi minä en pääse, tai sen ali tai sen yli, Jumala tekee tien ja ilmestyy jollain upealla tavalla. Minä vain pohdin, miten Hänen armonsa tekee sen, mutta Hän vain tekee.

30 Ja muistakaa, kaikissa näissä asioissa, saatana yrittää saada meidät

hermostumaan ja järkyttää meitä saadakseen meidät ajattelemaan: ”Miksi tällaista tapahtui? Miksen minä saanut olla vain näin?

31 Jokunen päivä sitten, kun kävin kauneimmassa ja upeimmassa paikassa, jonka olen eläissäni nähnyt. Se oli meidän veljemme Oral Robertsin talo. Kun minä näin tuon umpimarmorisen–, eikä yhtään ikkunaa missään, mutta millainen siitä olikaan tehty! Ja olen ollut Hollywoodissa ja olen ollut kuninkaiden palatseissa, ja olen ollut melkein missä tahansa, melkein, ympäri maailmaa ja kaikki nuo tyylikkäät, ihanat paikat ja kodit, mutta en ole koskaan nähnyt mitään, mitään siihen verrattavaa paikkaa, en todella missään. Miten nuo pienet alumiiniset vaijerit yhdistivät–nuo sisätilat, ja, oi, en ole milloinkaan eläessäni nähnyt mitään yhtä upeaa. Kun minä kuljin sen läpi siellä ja pyyhin käsilläni noita pylväspilastereita ja–suurenmoista graniittia; kaikki kolminaisuuden, Isän Pojan ja Pyhän Hengen muodossa–siis kaiverrettuna siihen. Ja kaikki nuo asiat! Olin juuri palannut veli Tommy Osbornin tyköä ja nähnyt hänen suurenmoisen mahtavan työnsä Herralle.

32 Minä seisoin siinä ulkopuolella, katselin tuota rakennusta takanani ja ajattelin: "Jumala, varmasti minusta on tullut tekopyhä, jossakin, varmasti minusta on tullut hylkiö, sillä, näiden miesten palvelustehtävä on lähteneet omastani." Ja ajattelin: "Mitä? Ehkä minä olen niin epäluotettava, Herra ettet Sinä ole voinut uskoa minulle mitään tuon kaltaista. Jopa nuo vähät dollarit, jotka Sinä olet antanut minun maksaa kampanjoistani ja sellaisista, nyt minut aiotaan lähettää vankilaan sen takia. Ja miksi olenkaan moinen hurskastelija, tai niin epäluotettava henkilö?" Ja minä olin tuhkaläjässä kuten vanha Job.

33 Kun minä seisoin siinä ulkona, enkä melkein kyennyt saamaan henkeä, sellaisesta majesteettisuudesta; tuo jossain maakuopassa syntynyt poikarukka, helluntailainen, kykeni tekemään ja kehittämään siitä tuollaisen suurenmoisen mammuttirakennuksen. Ja minä ajattelin: "Voi, Jumala, ehkä minä en ole sen arvoinen."

34 Juuri sillä hetkellä, hiljainen ääni tuli noiden käytävien läpi ja sanoi: "Mutta, Minä olen sinun osasi."

35 Silloin minä ajattelin: "Oi, Herra, Jumala, voi, anna asioiden pysyä sellaisina sitten, Herra. Minä…koska enhän minä ole tarpeeksi fiksu tekemään noin suurenmoista työtä Sinulle. Ja minähän olen luku- ja kirjoitustaidoton ihminen. Mutta niin kauan kuin Sinä olet minun osani, minä olen Sinun ja Sinä tulet johdattamaan minua. Minä en kykenisi it-

seäni johdattamaan. Mutta, oi Herra, johda sinä minua!"

36 Juuri tuollaiset ratkaisevat hetket painavat meidät noihin pyhiin hiekkoihin. Niin kävi Raamatussa. Ja muista, miten suuri ahdistus onkin, saatana ei voi viedä teidän elämäänne, ennen kuin Jumala on saanut asiansa päätökseen sinun kanssasi. Sinulle ei voi tapahtua mitään, ellei Jumala salli sitä. Ja Hän toimii niin sinun parhaaksesi. Ajatelkaapa.

37 Silloin, kun tulva tuli hävittämään maata, se ei kyennyt surmaamaan Nooaa. Nooaa ei voitu surmata, koska Jumalalla oli hänelle tehtävä.

38 Eräänä päivänä eräässä suuressa valtiossa ja suuren taakan alla, oli joitakin heprealaisia lapsia, jotka me tunnemme nimellä Sadrak, Meesak ja Abednego. Ja tultiin siihen pisteeseen, jolloin piti tehdä päätös, että jotakin piti tehdä. Heillä oli…Heidän–heidän–heidän uskonsa asetettiin testiin.

39 Ja, kun sinun uskosi pannaan testiin, älä silloin reputa siinä. Pidä todella kiinni siitä, mihin sinä uskot.

40 Ja kun, se kohtasi, usko pantiin koetukselle. Ja ratkaisun hetki tuli. He eivät vain joutuneet–tuhkaläjään, vaan he joutuivat tuliseen pätsiin. Mutta, saatana ei kyennyt tappamaan heitä, sillä Jumalan suunnitelma ei ollut vielä täyttynyt. He saattoivat mennä sinne tämän toivon kanssa: "Me olemme vakuuttuneita siitä, että Jumala kykenee vapauttamaan meidät tästä tulisesta pätsistä, mutta, vaikkei, me emme tuota kuvaa kumarra."

41 Saatana ei pystynyt viemään heitä. Hän ei kyennyt hukuttamaan Nooaa tulvassa ennen kuin Jumalan suunnitelma oli toteutunut. Hän ei pystynyt tappamaan Jobia paiseilla ja vaikeuksilla niin kauan kuin Jumalan suunnitelma oli täyttynyt. Eivätkä leijonat saattaneet syödä Danielia ennen kuin Jumalan suunnitelma oli täyttynyt. Eikä kuolema eikä vanhuus voinut viedä Aabrahamia ennen kuin Jumalan suunnitelma oli täyttynyt.

42 Eikä se voi viedä sinua tai minua, ennen kuin Jumalan suunnitelma meidän elämämme suhteen, on täytetty. Niinpä, me kokoonnumme tänne sieltä, saadaksemme lohdutuksen.

43 Ja miksi Jumala antaa noiden vaikeuksien tulla? Jumala valjastaa vaikeudet, panee kuolaimet sen suuhun ja panee sen tottelemaan itseään, ja nuo vaikeudet saattavat meidät läheisempään suhteeseen Jumalan kanssa.

44 Ennen kuin vedenpaisumus tuli, sateenkaarta ei ollut ollut olemassa. Mutta Nooa pakotettiin juuri siihen tilaan, jossa hän oli, ajelehtiakseen 40 päivää ja 40 yötä, myrskyssä, ja tuo pikkuruinen arkki, heittelehti sinne tänne vedessä; ja kun vedenpaisumus oli ohi, hän näki sateenkaaren ensi kerran, toivon liiton, lupauksen liiton. Päästyään ahdistuksen läpi; silloin hän näki lupauksen.

45 Ja samalla tavalla sinäkin näet lupauksen–mentyäsi ahdistuksen läpi. Minä olen pitänyt tästä runosta, tai psalmista:

Pitääkö minut viedä kotiin taivaaseen, helppouden kukkaisvuoteella, kun muut taistelivat voittaakseen palkinnon, ja purjehtivat verisillä merillä?

46 Me pyydämme lohdutusta ja rauhaa. Jumala antaa meille parasta, mitä antaa voi: koetuksia ja koettelemuksia. Se on parempaa kuin lohtu ja rauha. Meidän lohdutuksemme on joen toisella puolen.

47 Siihen asti, kunnes heprealaiset lapset pakotettiin tulipätsiin, yhdessä merkittävimmistä koetuksistaan, he näkivät jonkun, Jumalan Pojan kaltaisen seisovan joukossaan. Heidän vastoinkäymisensä toi Jumalan Pojan seisomaan heidän joukkoonsa, tuulenvirinä, leyhyttelemään kuumuuden pois. Mutta lohduttaja ei ilmestynyt ennen kuin he joutuivat tuleen.

48 Daniel oli aikonut sydämessään olla saastuttamatta itseään maailman asioilla, ja tuli näin pakotetuksi menemään koetuksen läpi: rukoilisiko hän Jumalaa, vai menisi leijonien luolaan? Mutta vasta, kun lämpö oli pantu päälle ja hänet oli heitetty leijonien luolaan, hän näki Jumalan enkelin kanssaan [alkup: keskellään], pitämässä loitolla–tuo suuri tulipatsas seisoi hänen ja leijonien välissä. Eivätkä leijonat päässeet häneen käsiksi, koska hän oli mennyt läpi koetusten ja kiusausten ja vastoinkäymisten. Ja hän tiesi, että hänen Jumalansa kykeni vapauttamaan hänet siitä.

49 Aabraham, sen jälkeen, kun hän oli nähnyt, kuinka maa muuttui hedelmättömäksi, ja kuivuus tuli ja Loot erosi hänestä ja lähti maailmaan elämään nautinnollista elämää. Se tapahtui sen jälkeen, kun hän oli kuullut paimenten marinan ja itkun, ettei karjalle ole ruohoa, mutta Aabraham pysyi siinä maassa, jonka Jumala antoi hänelle ja jossa käski vaeltaa. Ja tuona päivänä, kun häntä oli koeteltu niin että–hänen kärsivällisyytensä oli lopussa, tuona päivänä, kun koetus oli ohi, hän puhui Elohi-

min kanssa tammen alla kasvoista kasvoihin, sinä päivänä. Se tapahtui sen jälkeen, kun hän oli kärsinyt koetuksensa–kun hän oli mennyt vastoinkäymisten läpi–joiden läpi hän oli mennyt, niin Jumala ilmestyi hänelle ihmisen hahmossa; ja Hän istui siinä ja kertoi, että hän oli naimisissa ja hänen vaimonsa nimi oli Saara ja Hän sanoi, että Saara oli nauranut Hänelle takanapäin, teltassa. Siinä paikassa Aabraham kutsui Häntä nimellä Elohim. Se tapahtui koetuksen ja ahdistuksen jälkeen.

50 Voi, jospa seurakunta vain voisi herätä tänään itsekseen, huomaamaan, että koettelemuksien ja koetusten ja sille nauramisen ja pilanteon jälkeen, asioiden, joiden läpi seurakunta on mennyt, helluntaiseurakunta siis, että me näemme Jumalan keskellämme tekemässä suuria merkkejä ja ihmeitä.

> Päivän ponnistusten ja ongelmien jälkeen, kun se on ohi,
> silloin me näemme viimein Jeesuksen. Hän odottaa minua,
> tuo oikeudenmukainen ja totinen Jeesus, kauniilla
> valtaistuimellaan, Hän toivottaa meidät tervetulleiksi kotiin,
> kun päivä on ohi. Kun on päivä, niin tehkäämme työtä

51 Kaikki näistä suurmiehistä, joiden mainitseminen veisi aamujumalanpalveluksemme koko ajan, he menivät koetusten läpi ja näkivät Jumalan. He menivät koetusten läpi, ja näkivät enkeleitä. He menivät koetusten läpi ja ilmestysten ja näkivät ihmeitä ja merkkejä ja semmoista.

52 Mutta, voi, kukaan heistä ei nähnyt mitä Job näki. Kaikki nuo miehet, enkelien näkemisen jälkeen ja nähtyään Jumalan ja kaikkia näitä asioita, he eivät nähneet mitään sellaista, mikä olisi antanut heille toivon haudan takana. Mutta Job näki ylösnousemuksen! Hän näki pääsiäisen. Hän näki asian, joka lohduttaa jokaisen sydämen. Ja silloin: "Painettaisiinpa minun sanani kirjaan! Voi, kaiverrettaisiinpa ne rautataltalla kallioon!"

53 Nähkääs, kaikki oli kääntynyt häntä vastaan. Edes hänen palvelijansa eivät puhuneet hänelle. Hänen vaimonsa oli muukalainen. Siinä hän istui, tuhkaläjässä–suuressa koetuksessa. Ja seurakunta tuli ja käänsi hänelle selkänsä seitsemän päivän ajan. Eikä yksikään lohduttanut häntä!

54 Silloin hänen on täytynyt nähdä näky pääsiäisestä, kun hän huusi: "Minä tiedän Lunastajani elävän, ja viimeisenä päivänä, Hän tulee seisomaan maan päällä. Minä tiedän! Voi kirjoitettaisiinpa sanani rautataltalla kiveen, etteivät sanani häviäisi enää, sillä minä tiedän, Lunastajani elä-

vän! Minä tiedän! Minä tiedän!

55 Mitä sinä tiedät, Job? Minä tiedän, että minun Lunastajani elää." Panitteko merkille, ettei vain ollut joku, joka elää, vaan hän oli Lunastaja Jobille!

56 Voi, siunattu olkoon Herran nimi. Minä olen niin onnellinen, että olen osa pääsiäistä; että olen osa ylösnousemuksesta! Ja me olemme osa siitä tänä aamuna, koska ylösnousemuksen elämä asuu meissä (se tarkoittaa, osanottajaa) joka tuo pääsiäisen. "Minä tiedän Lunastajani…" Mitä sinä tiedät? Minä en arvele niin; meillä on aivan liikaa arvausta nykyään. "Minä tiedän Lunastajani elävän!" Kyllä vain.

57 Siis, mikä Hän olikaan? Jos Hän eli, Hän oli Jobin Lunastaja. "Minun henkilökohtainen, minun, "minun Lunastajani elää"-ni!

58 Ja mitä muuta sinä tiedät, Job? Mitä sinä näit siinä ilmestyksessä? "Ja viimeisinä päivinä, Hän tulee seisomaan maan päällä. Ja kun vaikka tämä nahka raastetaan yltäni, ja lihani on riistetty irti, minä saan nähdä Jumalan, jonka tulen näkemään henkilökohtaisesti. Minä tiedän Lunastajani elävän, ja Hän tulee seisomaan viimeisenä päivänä maan päällä. Vaikka munaskuuni hiukevat sisimmässäni, vaikka tämä nahka raastetaan yltäni silti minä saan lihassani nähdä Jumalan." [alkup: vaikka ihomadot tuhoavat ruumiini, silti, lihassani minä saan nähdä Jumalan.] Se oli mitä suurenmoisin näky.

59 Daniel näki enkelin. Heprealaiset lapset näkivät Jumalan Pojan. Nooa näki sateenkaaren. Aabraham oli nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, mutta Job näki ylösnousemuksen. Job katseli eteenpäin. Kaikki Raamatun patriarkat ja suuret pyhät, odottivat tuota päivää, varmuudella, näkynsä kautta, ilmestyksensä kautta, että ylösnousemuksen hetki tulisi.

60 Nyt me näemme suurten töiden jatkuvan. Me näemme Jumalan voiman. Me näemme niitä suuria töitä, joita Hän kykenee tekemään. Sinä et voi katsoa aurinkoa ja–tietämättä [alkup: ja tietää], että Jumalan voima on se, joka saa maapallon kiertämään auringon yllä. Et voi nähdä kevään tulevan tajuamatta, että Jumala on asialla. Sinä näet sokean silmien paranevan, kuuron korvien, ja tiedät, että kyse on Jumalasta. Mutta mitä, jos se olisi kaikki mitä on olemassa, ja kuoltuamme tuo kaikki olisi mennyttä? Mutta, ylösnousemus, pääsiäinen, voi, se on se, mikä sinetöi kaiken sen, mitä Jumala on luvannut–sitä ylösnousemus oli.

61 Ja pitää olla naulitseminen ristiin ennen, kuin voi olla ylösnousemus.

Ja ennen kuin seurakunta kykenee näkemään ylösnousseen voiman, ennen kuin minä kykenen itse todella näkemään uuden palvelustehtävän tapahtuvan, ennen kuin sinä voit tulla uuteen yhteyteen Jumalan kanssa, itsensä ristiinnaulitsemisen pitää tapahtua niin, että voi tulla ylösnousemus. Meidän pitää kuolla omille ajatuksillemme, kuolla omille teillemme [myös: tavoillemme], kuolla kaikelle sille, mikä meidän ympärillämme on; mennä koetusten ja koettelemusten läpi, että me voisimme nähdä ylösnousemuksen, uuden Elämän. Ennen kuin synnintekijästä tulee kristitty, pitää tulla kuolema ja sitten ylösnousemus.

62 Ennen kuin Aabraham kykeni näkemään Elohimin, piti olla 25 vuoden testaus. Ennen kuin heprealaislapset kykenivät näkemään Jumalan Pojan, heidän piti mennä tuliseen pätsiin. Ennen kuin Daniel kykeni näkemään enkelin, hänen oli mentävä leijonien luolaan. Ennen kuin Job kykeni näkemään ylösnousemuksen, hänen oli mentävä sisään, ja menetettävä kaikki mitä hänellä oli, mutta sitten, näyn kautta, hän näki!

63 Ja jos Job kykeni niin tanakasti pitämään kiinni lupauksesta, miten paljon enemmän meidän pitäisi kyetä, sen jälkeen, kun Kristus on noussut kuolleista ja tullut niiden ensihedelmäksi, jotka ovat nukkuneet, ja lähetti meidän päällemme Pyhän Hengen takaisin, lupauksen sinetiksi, että me eläisimme. ”Koska minä elän, tekin elätte!” Kun me näemme Hänen Läsnäolonsa keskuudessamme, toimivan, tekevän samoja merkkejä ja ihmeitä joita Hän teki maan päällä, ja antavan uuden toivon. Tulemmeko me ylösnousemukseen ja sitten vain pysymme tuhkaläjässämme? Nouskaamme tuhkaläjästämme tänään uuden näyn kanssa, uuden voiman kautta, uuden päättäväisyyden kanssa, jonka me näemme Hänen voimassaan. Me näemme tulevien asioiden ylösnousemuksen.

64 Me olemme kuoleman hetkessä. Me istumme kuoleman ovella. Kansakunnat ovat kuoleman ovella.

65 Venäjä on nyt keksinyt uuden aseen, niin kuin olette radiosta ja sen semmoisista kuulleet. Enää ei tarvitse tulla tänne asti räjäyttämään pommia. Tänne täytyy vain tuoda sellainen pikkuinen juttu, ja saada se vakoojiensa haltuun ja ruiskuttaa vähän tuota ainetta missä tahansa valtiossa, ja kaikki halvaantuvat 24 tunniksi. Tulevat tänne, ja kun herää, venäläinen on potkimassa kylkeen, iso venäläinen vartiosotilas kaappaa kotisi, raiskaa vaimosi, heittä lapsesi kadulle ja valtaa kotisi. He kykenevät siihen. Eivätkä menetä itse mitään. Heillä on se jo. Kukaan ei tiedä, mikä se on. Siis, kaikki toimii jo. Nyt sitä voidaan jo käyttää eikä tarvitse

pelätä mitään, koska muilla ei sellaista ole.

66 Me emme tiedä, miten se tulee tapahtumaan, ja mitä tulee tapahtumaan. Mutta yhden asian me tiedämme, me olemme tuhkaläjässä. Kansakunta on tuhkaläjässä. Maailma on tuhkaläjässä.

67 Ja koska maapallo on tuhkaläjässä, olen niin iloinen siitä, että Jumalan Henki voi tulla ja me voimme sanoa: ”Minä tiedän Lunastajani elävän, ja viimeisenä päivänä, Hän on seisova tämän maan päällä!” Hän tulee jonakin päivänä! Eipä ihmekään, että eräs runoilija kirjoitti:

Eläessään, Hän rakasti minua. Kuollessaan Hän pelasti minut.
Haudattuna Hän vei syntini pois.
Ylös noustessaan, Hän vanhurskautti iäksi.
Jonain päivänä Hän tulee, voi, mikä upea päivä!

68 Tarvittiin Getsemane, veripisarat tunkeutuivat Hänen ihonsa läpi ennen sitä. Ja tarvittiin Golgatan julma kuolemantuska, ennen kuin todiste siitä, että ikuinen Jumala saattoi nostaa kuolleet ylös, saattoi ilmestyä. Pääsiäisen tuloon tarvittiin–tarvittiin Getsemane ja Golgata. Varmasti tarvittiin.

69 Miten apostolit, sinä aamuna, kun he olivat niin lannistettuja, että Pietari sanoi: ”Minä olen niin masentunut, että luulen, että lähden taas kalastamaan. Minä palaan takaisin. Minä, minä olen nyt nähnyt Hänet.”

70 Heillä oli suuret toiveet ja he uskoivat ja kaikkea kunnes tultiin tuohon suureen synkeyden hetkeen. Mitä Jumala oli tekemässä? Hän oli saattamassa apostoleja tuhkaläjään. Hän oli saattamassa heitä paikkaan, jossa he, jossa heidän uskonsa tultaisiin todistamaan heille todelliseksi.

71 Ja Pietari sanoi: ”Minä–minä olen nähnyt Hänen tekevän suuria ihmeitä pitkin Galileaa, mutta, voi, Hän makaa tuolla, kuolleena ja kylmänä haudassa! Minä luulen, että yksinkertaisesti lähden järvelle tänä aamuna ja lasken verkot ja lähden kalaan. Ehkä voin vähän katsastaa järven toista puolta, ehkä saan jotakin selville. Minä muistan, kun Hän odotteli meitä siellä rantapenkalla. Minä luulen, että lähden sinne.”

72 Ja apostolit sanoivat: ”Tiedättekö mitä? Minä luulen, että lähden mukaan.” Voi, olivatpa he alakuloisia. Olivat itkeneet niin, että silmät olivat turvoksissa.

73 Miten hyvin me tiedämmekään, mitä on mennä noiden paikkojen läpi! Miten me sen tiedämme! Me kaikki olemme tutustuneet noihin juttuihin.

74 Muistan, kun panin rakkaani tuonne hautaan, tuonne kummulle, nimeltä Pääsiäinen, tai Walnut Ridgen hautausmaa, miten panin tuon pienen vauvan sinne! Ja minä itkin äidin sylissä, niin, itkin niin, etten kyennyt enää itkemään. Olin tehnyt kaiken, mihin pystyin, kunnes, otin aseen tehdäkseni itsemurhan. Oli juuri se sellainen hetki. Ja juuri tuolla hetkellä, tuossa huoneessa, polvillani, taivaat aukenivat, ja minä näin hänet siinä seisomassa kuolemattomuuden loistossa. Juuri sinä hetkenä minä tunsin hänen käsivartensa tulevan hartioitteni ympärille, hän sanoi: "Billy, sinä et nyt ymmärrä. Meillä on kaikki niin paljon paremmin kuin sinulla."

75 Näettekö? Tarvitaan naulitseminen ristiin. Kukka täytyy murskata, jotta siitä saadaan parfyymi ulos. Elämä pitää murskata, jotta siitä saadaan ulos se, mikä siinä on parasta. Siitä syystä Jeesus piti murskata, jotta saatiin esiin se, mitä Hän on. Hän ei voinut sanoa ennen ristiinnaulitsemista: "Kaikki valta taivaassa ja maan päällä on annettu minun käsiini." Mutta, ristiinnaulitsemisen jälkeen, Hän saattoi sanoa: "Kaikki valta, taivaassa ja maan päällä on annettu minun käsiini." Miten se niin meni? Tarvittiin ensin naulitseminen ristiin.

76 Apostolit piti murskata ja heille piti tuottaa pettymys. He olivat nähneet Vapahtajan, Hänet, jota he olivat rakastaneet ja nähneet Hänen jopa nostaneen kuolleet haudasta. He olivat nähneet Hänen tekevän sen. Ja sitten, ajatelkaapa: "Siinä Hän makaa, kylmänä, haudassa; Hän itse, tänä aamuna." Vaadittiin…

77 Ne ihmiset, jotka olivat nähneet Hänen avaavan sokean silmät, nähneet Hänen ymmärtävän ihmisten sydämessä olevat ajatukset: Ihmiset sanoivat: "Miten Hän tiesi, että Häntä oltiin tulossa hakemaan? Miten Hän sen tiesi? Miksei Hän tiennyt sitten, että Juudas–pettäisi Hänet? Miksei Hän tiennyt, että sotilaat olivat tulossa sinne vuorille seipäiden ja miekkojen ja kaiken kanssa, nappaamaan Hänet, jos Hän käsitti ihmisten ajatukset?"

78 Näettehän, perkele oli käsittelemässä heitä, asettamassa heitä tuhkaläjään, sillä heille haluttiin antaa todistus: "Minä tiedän." Ei: "Luulisin," tai "ehkä se on niin." Minä tiedän! Minä tiedän!

79 Ja muista, noita koetuksia annetaan sinulle samalla tavalla niin, ettet sinä sano: "No, ehkä se on totta, ehkä Sana on totta. Ehkä jumalallista parantamista on. Ehkä Pyhä Henki on totta." Mutta, kun sinä saat tuon kokemuksen, ja pääset pois tuosta tuhkaläjästä ja saat ilmestyksen Jumalas-

ta, Pyhän Hengen kasteen kautta, niin voit hihkua: ”Minä tiedän Lunastajani elävän, koska Hän elää minussa!”

80 Pietari sanoi: ”Minä lähden kalaan.” Apostolit sanoivat: ”Luulen, että lähden mukaan.” Ja siinä oli heidän tuhkaläjänsä, siellä, keskellä järveä, ja ikävyydet jatkuivat jatkumistaan. Ja minä saatan kuulla yhden heistä sanovan: ”Voi, miten niin saattoi tapahtua, Pietari?” Miten se niin saattoi mennä, että sellainen mies saattoi kuolla? Miten Hänet saatettiin panna hautaan sillä tavalla kuin pantiin? Miten Hän saattoi vain olla paikallaan ja antaa ihmisten sylkeä Häntä päin kasvoja ja repiä parrasta ja panna tuon kruunun Hänen päähänsä? Miten Hän saattoi tehdä sen ja silti olla Jumala? Minä en yksinkertaisesti voi sitä ymmärtää.” Mikä pettymys se oli!

81 Ja aivan yhtäkkiä, he katsahtivat rannalle, aivan samanlainen ilmestys, kuin Jobilla, he näkivät sen, minkä Job näki 4000 vuotta ennen. Siinä Lunastaja oli, elävänä ja pirteänä, seisomassa rantatörmällä, tulet tehtynä ja siinä paistettua kalaa ja Hän sanoi, kutsui heidät.

[Armopöytä Jeesuksen…]

Jeesus on kattanut pöydän, jossa pyhät ruokitaan,
Hän kutsuu valittua kansaansa: ”Tulkaa aterioimaan!”
Hän ruokkii taivaan mannalla, ja tyydyttää kaikki tarpeemme,
voi, kuinka ihanaa on illastaa Jeesuksen kanssa kaiken aikaa!

Miten me voisimme ajatella sitä, että, noita suuria asioita tarvitaan!

82 Miten se, että…Apostoli Paavali, tuo suuri apostoli, joka oli kokenut oman ahdingon hetkensä, kun hän todisti Stefanuksen kuolemaa ja näki hänen kasvonsa katsovan kohti taivasta kivien hakatessa häntä kasvoihin, ja hän katsoi ylös ja sanoi: ”Minä näen taivaat avoinna. Minä näen Jeesuksen seisovan Jumalan oikealla puolella.” Hän oli sanonut: ”Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!” Ja Paavali piteli heidän takkejaan, mikä sai hänet viikoiksi viikkojen jälkeen tuhkaläjään; kävelemään edestakaisin, kunnes… Hänen mielensä oli ollut saastunut, kunnes hän oli Damaskoksen tiellä, ja yritti taistella itsellensä ulospääsytietä, niin kuin mies joka hakeutuu viskipullon ääreen unohtaakseen surunsa.

83 Hän oli sen kaiken keskellä, kun taivaasta tuli ääni, suuri loistava valo sanoi: ”Saul, Saul, miksi sinä vainoat minua?” Hän näki Hänet. Hän tunnisti Hänet, että Hän oli ylösnoussut Jeesus, Hän, jonka kuolemaa hän oli todistanut, oli noussut ylös.

84 Voi, muistan oman elämäni; tiellä kohti tuhoa, kun kuulin suloisen äänen: "Minä olen Jeesus. Olin kerran kuollut, mutta minä olen elossa ja elän ikuisesti. Koska minä elän, tekin voitte elää." Tuosta hetkestä lähtien, olen pitänyt käteni Hänen kädessään. Olen luottanut Häneen pimeiden paikkojen keskellä. Kun tulee hetki, jolloin en näe mitä tietä olen kulkemassa, luotan silti Häneen.

85 Jokainen kristitty työnnetään noihin koetuksiin. Jokainen kristitty uskova pitää panna tuhkaläjään niin, että hän voi lähteä siitä tämän kokemuksen kanssa: "Minä tiedän Lunastajani elävän!"

86 Me emme tule tänä aamuna vain istuskelemaan ja juttelemaan joistakin historiallisista asioista, jotka ovat kyllä kaikki tosia, vaan me tulemme tänne tämän todistuksen kanssa tänä aamuna: "Minä tiedän, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika. Minä tiedän sen ilman epäilyksen häivääkään! Minä tiedän, että Hän nousi kuolleista ja Hän elää minussa tänään. Hän on minun ja minä olen Hänen. Minä olen Jumalan valtakunnassa Hänen kanssaperillisensä.

87 Pääsiäinen! Pääsiäinen tuo suurenmoisen asian, ylösnousemuksen, uuden toivon. Onko teillä se tänä aamuna? Onko se teidän sydämessänne? Tiedätkö sinä, Lunastajasi elävän ja panevan kaikki asiat toimimaan yhteen?

88 Sanot: "Veli Branham, minä istun tässä odottamassa rukousjonoa."

89 Jumala saa senkin toimimaan parhain päin. Miksi tuo kallisarvoinen pikkupoika, jokin päivä sitten, oli syntyessään sokeuden vaivaama? Siksi, että Jumala saisi kunnian ja kääntäisi kaupungin ylösalaisin. Varmasti. Jumala tietää, mitä tekee. Jumala tietää. Ja Hän saattaa meidät tuhkaläjään näyttääkseen meille kunniansa.

90 Niinpä, tänä aamuna, minä sanon tämän, ystävä: 31 vuoden palveluksen jälkeen, 31 vuoden kentällä puurtamisen jälkeen, minä haluan antaa tämän todistuksen. Olen kokenut pettymyksiä. Olen kohdannut ajan, kun olen pyytänyt asioita ja parkunut asioita ja kerjännyt asioita enkä ole saanut niitä. Mutta, jos minä vain odotan kärsivällisesti Jumalaa, silloin minä tiedän, että kaikki toimii aivan oikein, ja tulee ilmestymään täsmälleen oikealla tavalla, ja tulee menemään täsmälleen oikealla tavalla.

91 91 Kun minä menetin lapseni, pikku Sharonin, minä…se oli yksi niistä asioista, joka sai minut kompuroimaan. Sanoin: "Miten tämä voi vai-

kuttaa kenenkään parhaaksi? Miten tämä voi vaikuttaa kenenkään parhaaksi?" Ja kuukausia myöhemmin, kun minä näin hänet seisomassa siinä nuoren naisen kaikessa kauneudessa, ja hän puhui minulle, hän seisoi siellä noiden vanhojen hajonneiden vankkureiden vierellä. Tiesin, että, jos hän olisi elänyt, hän olisi saattanut päätyä väärälle tielle. Jumalan oli otettava hänet silloin, kun hän oli vielä herkkä ja pilaantumaton. Minä tiedän tapaavani hänet vielä. Minä tiedän, että näen hänet. Minä tiedän sen ilman epäilyksen häivää.

92 Minä mietin vaimoani, 22 vuotiasta, meni naimisiin, aivan tyttö vasta, pikkuinen äiti. Kun lehdissä oli otsikko: "Saarnaajan nuori vaimo…-kuoli," voi miten minun sydämeni vuotikaan verta! Minä en tiennyt, mitä tehdä.

93 Mutta tänään, minä tiedän, että se koitui minun parhaakseni. Tiedän, että elämää pitää hioa, ja väännellä ja puristella, että siitä saadaan ulos se, mitä sen sisällä on. Siinä oli liikaa Branhamia. Se piti pusertaa ulos, ennen kuin Jumala saattoi tuoda itsensä esiin.

94 Sinussa oli liikaa sinua niin, että Jumalan piti pusertaa se ulos koetusten kautta. Ja kun tuo puserrus on meneillään, se on kovaa. Mutta jonkin ajan päästä taivas taas kirkastuu. Silloin sinä näet Jumalan tarkoituksen. Silloin sinä huudahdat: "Minä tiedän Lunastajani elävän ja viimeisinä päivinä Hän tulee seisomaan maan päällä!" Vaikka tämä nahka raastetaan yltäni, minä saan nähdä Jumalan!" Nämä pienoiset koetukset ja semmoiset kestävät vain hetken ja sitten ne haihtuvat ja häipyvät pois. Mutta, ne on järjestetty ainoastaan meidän hyväksemme–muistakaamme se–että Jumala saisi kunnian.

95 Painaisimmeko päämme hetkeksi, Haluaisin kysyä, ennen rukousta, onko täällä joku, joka haluaisi tulla muistetuksi rukouksessa, ennen kuin me lopetamme? Jumala siunatkoon sinua. Kuinka moni täällä voisi sanoa: "Minä tarvitsen Jumalaa tänä koetuksen hetkenä, joka antaa minulle uuden kokemuksen, että minä voisin tulla esiin uudistuneena?" Nostaisitko kätesi, sano: " Haluan–haluan tämän olevan minulle ylösnousemus, Pääsiäinen, että nousisin ylös uuden toivon ja uuden voiman kanssa, uuden terveyden ja ilon." Herra siunatkoon sinua, rakas kansani.

96 Oi, meidän Jumalamme ja Vapahtajamme, me olemme Sinulle niin kiitollisia tästä pääsiäisestä, ja mitä se merkitsee meidän sydämellemme. Ja, uskon kautta, tuonpuoleisessa, maan toisella puolella, me näemme Herran Jeesuksen tulon, kun Hän on nyt valmistelemassa itseään, puke-

massa kuninkaallisia vaatteitaan ylleen. Ja, seurakunta on pukeutumassa, Sulhanen on pukemassa seurakuntaa omaan hääpukuunsa. Suuri kokous on varsin pian tuloillaan.

97 Tämä tuhkaläjä ei voi olla olemassa ikuisesti. Kun me kuulemme ihmisten naureskelevan, tekevät meistä pilaa, ja kutsuvat meitä tuolla hävyttömällä nimellä "hihhulit" ja pitävät meitä pilkkanaan ja sanovat, että me emme ole täysissä järjissämme, voi, se ei voi kestää koko aikaa, Herra. Mutta suo meidän olla niin kuin Job, ja pitää kiinni todistuksestamme, suo meidän olla kuten Daniel leijonien luolassa tai nuo heprealaiset tulipätsissä, tai Aabraham matkallaan.

98 Auta meitä, oi Herra, pysyä uskollisina niin kauan, että me näemme tuon suuren asian tapahtuvan: "Pasuunan soidessa ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös; me, jotka olemme elossa, muutumme yhtäkkiä, silmänräpäyksessä." Ja sitten meille tulee tuo Pääsiäinen, jota Kristus vietti noin 1900 vuotta sitten, tänä aamuna ja sanoi: "Koska minä elän, tekin saatte elää."

99 "Tämä sama Jeesus, joka otettiin ylös meidän keskeltämme, palaa takaisin samalla tavalla kuin Hän lähti." Me näemme Hänet, jopa jokaisen arven Hänen käsissään ja jokaisen piikin piston Hänen otsassaan. Me näemme Hänet. "Hänet haavoistansa tunnen, ja tulen seisomaan lunastettuna Hänen rinnallaan."

100 Kyllä, Herra, minun sydänparkani, tässä heiveröisessä ruumiissani alkaa taipua taakan alla, elopellolla ja lähetyskentillä puurtamisen ja huolien ja saarnaajien välinpitämättömyyden ja ylimielisyyden ja niin edelleen alla kaikkialla, ja ylä- ja alamäissä, ja ihmisten pilkan ja pahuuden voimien alla. Mutta, oi Herra, jonakin päivänä me tulemme kuin Elia tuolle joelle; me katselemme sinne, hevonen sidottuna joka pensaaseen valmiina; tulivaunuihin, jotka tulisivat viemään meidät pois. Tietäkäämme, että nämä tuhkaläjät ovat ainoastaan verho, joka peittää meiltä tuon suurenmoisen asian, joka on edessämme, tuon suuren kirkkauden.

101 Pysykäämme uskollisena kuten Job, siihen asti, kunnes saamme nähdä Hänet kasvoista kasvoihin. Pysykäämme yhtä uskollisena kuin meidän Herramme oli, esimerkkinämme, mennessään Golgatalle, valmiina tulemaan naulituksi ristiin, ja tulkaamme naulituiksi ristiin Hänen kanssaan niin, että meidän elämässämme voisi olla ylösnousemus. Suo se, Herra.

102 Ja jos täällä on pilkkaajia, jotka ovat kuin Paavali muinoin, jotka tekevät pilaa, löytäköötheHe Pääsiäisen kotimatkallaan täältä tänä aamuna. Suo se, Herra.

103 Me rukoilemme, että niille, jotka ovat kuoleman tuhkaläjässä, sairauden tuhkaläjässä, tämä olisi se hetki, jolloin he pääsevät vapaaksi.

104 Eilisiltana, tuo pikkunainen, ja hänen miehensä joiden kanssa juttelin siellä asuntovaunussa, siellä Phoenixissa, he olivat tosi huonossa kunnossa, ja heillä oli nuo isot syöpäkasvaimet, ja tänään he ovat täysin terveitä. Ja tuo pikkulapsi, jonka sydän olisi pitänyt poistaa, istuu täällä, tässä talossa, täysin terveenä. Pikkuinen sokea poika, joka käveli ennen pimeydessä eikä nähnyt päivänvaloa ollenkaan, kävelee tänään ja näkee päivänvalon. Ja, oi, Jumala, miten me kiitämmekään Sinua tästä! Ja tämä kaikki on katsomista verhon taakse, tuohon suurenmoiseen ylösnousemuksen päivään. Suo se Isä. Ja kerro heille, että näiden asioiden pitää vain olla sillä tolalla, että nämä: että tuo sokea pikkupoika voisi nähdä, että tuo pikkulapsi, jolla oli sydänvika, voisi todistaa toisille. Kaikki tämä toimii niiden parhaaksi, jotka rakastavat Sinua.

105 Kaikki on tehty mahdolliseksi meille, koska, Yksi kuuliainen oli koetuksissa, oli Yksi, joka kesti koetuksen, ja Hän oli Jeesus. Tuo, joka oli niin kuuliainen Isälle, että Isä herätti Hänet pääsiäisaamuna, sillä eihän kuoleman edes ollut mahdollista pitää Häntä vallassaan. "Sillä minä en voi antaa hurskaani nähdä kuolemaa, enkä hylkää hänen sieluansa tuonelaan." [helvettiin–KJV.] Sillä hänet havaittiin uskolliseksi, joka teki aina sitä, mikä miellytti Isää.

106 Jumala, kunpa voisimme aina täyttää uskollisesti oman virkamme. Välittämättä siitä, millaisia koettelemuksia ja ongelmia meillä on, kunpa voisimme sanoa aina: "Minä tiedän, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa." Suo se, Isä.

107 Me siunaamme näitä ihmisiä tänä aamuna Sinun siunauksellasi. He ovat tulleet aikaisin kodeistaan, ovat tulleet tähän tabernaakkeliin. He ovat tulleet hakemaan lohtua. Voikoot he mennä kotiinsa tänä aamuna Pyhä Henki palavana sydämessään, kävellen pitkin tietä kuten nuo, jotka palasivat Emmauksesta ja sanoivat: "Eikö meidän sydämemme ollut meissä palava, kun Hän puhui meille tuolla tiellä?" Suo se, Isä. Kiinnitä heidät itseesi nyt, Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

No niin, veli Neville. Ja nyt muistakaa kokoukset!

108 Meillä ei ole tänä aamuna rukouskortteja, koska, jos meillä olisi rukouskortit…heti kun ihmiset saadaan tänne näin seisomaan–minä olen silti riippuvainen siitä lahjasta. Sille pitää olla paikka, jossa voin kävellä täällä ja voin…siihen asti, kun minä jätän sen. Minä pelkään. Nähtävästi olen peloissani ja pelkään tekeväni jonkin virheen. Mutta hävitä taistelu ei ole sama kuin hävitä sota. Patton hävisi useita taisteluita, mutta hän ei hävinnyt sotaa. Näin on. Mekin tulemme häviämään taisteluita, mutta me emme tule häviämään sotaa. Minä teen monia virheitä, mutta minä en tule hukkaamaan tätä asiaa. Jumala antoi sen, ja Jumala tulee pitämään siitä huolta. Kyse–kyse on voitelusta. Ja nyt on se hetki, uskon, että on se hetki, ja minä aloitan, koska tänään on pääsiäinen. Minä aion–-käydä läpi niin kuin tein ennen rukoillessani sairaitten puolesta. Ja, jos voin…Kyse on voitelusta. Jonkin täytyy tapahtua sisälläni. En ole kovin tottunut siihen. Se tulee niin sellaisella tavalla, en ehkä kykene selvittämään sitä aivan oikealla tavalla, mutta minun on vain jatkettava sitä kohti niin, että minä tunnen sen joka kerta. Niinpä tämä on se päivä, jolloin minä yritän, Jumalan armosta.

109 Jumala siunatkoon teitä nyt. Veli Neville. Ja kokoukset alkavat 9:30. Veli Neville.